

TOTI • LISTI

LETO I.

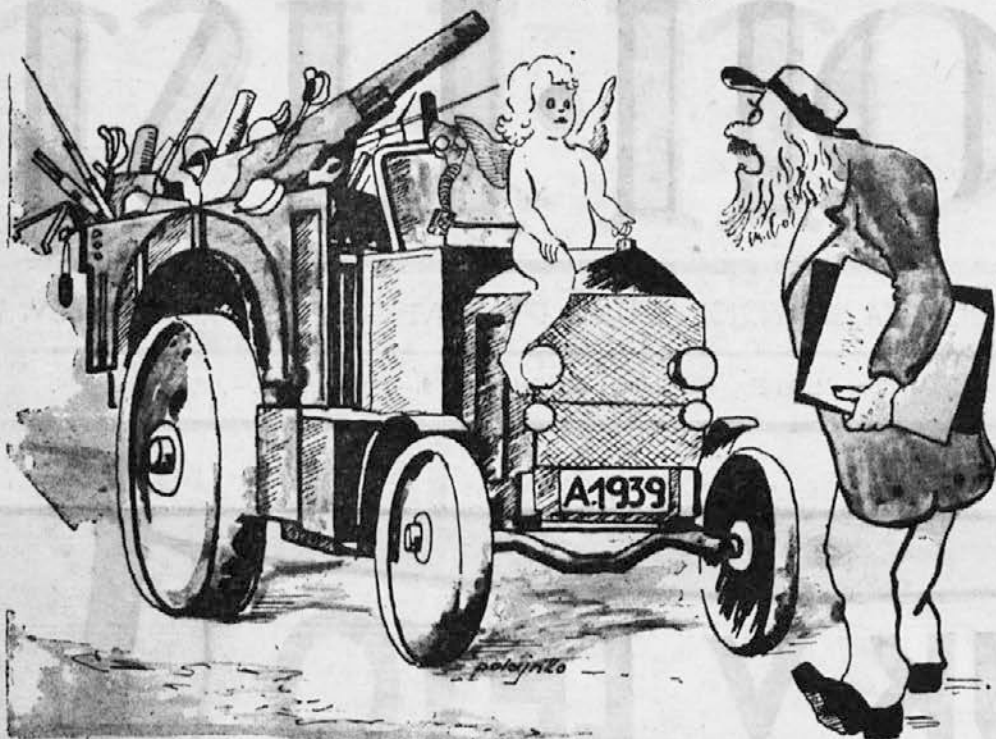
LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 21.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrtletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Novo leto povprašuje:

»Vi, stari mož, povejte mi kam tóvor naj zapeljem? Povsodi dobrodošel sem, pričakovan z veseljem.

»Počakaj do pomladi še, ti »nada zemlje cele«; le to ti na uho povem: pozabil si — marele!«

RDEČA KAPICA

(Spisal Bogoljub Čenča, profesor v p.)

Nekoč je živela ljubka deklica, ki so jo imeli vsi radi, najrajši pa jo je imela njena babica. Podarila je deklici kapico iz rdečega žameta, ki ji je tako dobro pristojala, da so jo ljudje klicali »Rdeča kapica«.

Nekega dne ji je rekla mati: »Rdeča kapica, tu imaš košarico z belim kruhom in surovim maslom. Nesi jo bolni babici, gotovo je bo vesela. Pojdi lepo po poti in ne govori z nikomur! Nič se ne ustavljalj in nikomur ne zaupaj!«

»Vse bom naredila, kakor želiš, mamica,« je obljubila Rdeča kapica in odšla.

Pot jo je peljala skozi gozd. Na ozki stezici je srečala volka. Ta volk je bil zelo sodoben. Čez trup je imel pripete neke jermene in za rep je imel privezan majhen top. Dvignil je sprednjo taco v pozdrav in s priljubljenim glasom vprašal deklico: »Kam pa tako zgodaj, Rdeča kapica?«

Rdeča kapica ni vedela, kako hudobna in zahrbtna zverina je volk in mu je odgovorila: »K babici grem. Bel kruh in surovo maslo ji nesem.«

Volku so se začele cediti sline po bellem kruhu, še bolj pa po surovem maslu, ki ga že dolgo ni jedel. Zato je rekel: »Rdeča kapica, daj rajši meni kruh in maslo. V zameno ti dam lepo igračo.« Zamahnil je z repom in kanonček, ki je bil privezan nanj, se je prikotil pred Rdečo kapico.

»Ne, ne maram te igračke,« je odvrnila Rdeča kapica. »Doma sem gledala knjigo s slikami o vojni. Tam so narisane take reči in mama je rekla, da je zaradi njih umrl moj očka.«

»Pa ne, če nočeš,« je rekel volk in požrl sline. Nato je vprašal: »Kje pa stanuje tvoja babica?«

»Tu v gozdu, prav blizu. Pri treh lipah stoji njena hišica.«

Volk si je mislil: »Dobra pojedina! Mala mi bo še bolj teknila kakor stara, požrl bom pa obe!«

Nekaj časa je šel ob Rdeči kapici in ji govoril:

»Rdeča kapica, poslušaj, kako ljubko prepevajo ptički!«

Rdeča kapica je prisluhnila. Res, ptički so peli. Volk pa je izginil. Hudobnež je naučil ptice, da so pele to, kar je on hotel. Dal je pred vsako ptičko postaviti mikrofon in iz velikih zvočnikov je bilo slišati njihovo petje. Vrabcí so čivkali paradne koračnice, kalini so jodlali »holarija-i-he«, žolne so bobnale s kljunom po deblih

Čenjenim čitateljem in naročnikom »Tote-ga lista« želimo srečno in veselo novo leto.

Koncem februarja, po 24. številki, poteče obletnica obstoja »Totega lista«. Mnogi nam predlagajo, naj bi pričel list izhajati tedensko. To iz tehničnih oziróv ne bo mogoče. Pač pa bi radi številko povečali na 12 strani. V tem slučaju bi se cena posamezne številke dvignila na 2 dinarja, naročnina pa ostala ista kot doslej. Občinstvu bi tako postregli za malenkostén povišek cene z 12. stranmi originalne, vesele in aktualne vsebine.

Če dobimo dovolj pozitivnih mnenj o tej nameri, izide z marcem list na 12. straneh. Presimo pa dosedanje naročnike, da nam vsi čimprej poravnajo prvoletno naročnino; s tem pomagajo nam in omogočijo povzdigniti »Toti list« na nivo, ki bo Slovencem ustrežal in nadkriljeval tujo navlako.

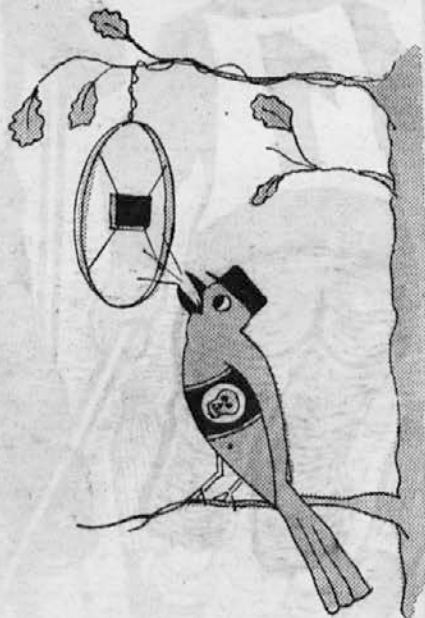
Uredništvo in uprava.

NOVODOBNA PEDAGOGIKA.

V kopališču so odslovili plavalnega mojstra, ki je metal otroke v globočino in dejal: Če se reši, bo znal plavati; ako pa utone, pač ne zna plavati.

V šolo pa prihajajo prvošolčki, ki gredo zjutraj zdoma in se vračajo v temí domov. Če so čvrsti, bodo vzdržali, če niso, bodo utonili ...

»tram, tram, tram-ta-dram«. Vrane niso več krakale »kra, kra«, ampak »kri! kri!« Srake in kavke pa so se naučile govoriti in so se drle v mikrofon: »Živel-volk! Volčje pleme je edino rasno čisto pleme! Proč z ostalimi ogabnimi plemeni! Končamo z volčjim pozdravom: živel-volk!« Tako so vreščale srake in kavke. Samo krivokljun je bil izobčen iz te družbe, ker je imel revež kriv kljun in je bil zato rasno manjvreden. Rdeča kapica je poslušala te ptiče in ni mnogo razumela.

Volk je tekel medtem v svoj brlog in se kmalu vrnil. Joj, kako čuden je bil! Na glavi je imel jekleno čelado, za pasom je imel zataknjene bombe, na prednjih tacah na vsaki strani puško z bajonetom, za rep pa

LACRIMAE CHRISTI.

Na Vezuvu točijo tako trpko vino pod imenom Lacrimae Christi, da bi se še Kristus razjokal, če bi ga moral piti.

ŽELJE DRŽAVNIH NAMEŠČENCEV ZA LETO 1939.

Za novo leto si želimo, da to samo nazaj dobimo, kar v prešnjih letih smo zgubili in še, kar so nam obljubili zdaj, ko volitve bile so poslancev naših v skupščino. Če letos sprejmemo ta dar, bo vsak med nami — milijonar.

KAJ MAMA!!

Po razpustu Narodne skupščine je poslanec Jaka vstopil zopet med kandidate. Ker pa je nesreča nesreči vedno blizu, mu ob istem času umre še mama. Njegov dober znanec ga obišče in mu izreče iskreno sožalje. Jaka pa: »No, saj ni tako hudo. Saj bom zopet izvoljen!«

ROBAUSOV „SUHOR“ bo v novem letu takšen kot vedno: najboljši na svetu!

NEBEŠČANI MED SEBOJ.

Sv. Peter: »No, no, Vi! Že dva dni ste med nami in še se niste naučili letati! Poglejte naši mali dušici, kako jima gre. Kaj ste pa Vi bili na zemlji?«

Nerodna duša: »Pri letelci policiji sem bil.«

NOV BAR V MARIBORU.

Doslej smo imeli v našem mestu dva bara: v Grajski in Veliki kavarni. Pravijo, da dobimo v kratkem tretjega. Imenoval se bo baje »Bar Rab«. Tako bomo počastili biser našega Jadrana. Vrh tega je »Bar Rab« povratnica, ker se čita enako nazaj in naprej. Obiskovalci »Bar Raba« pa se bodo imenovali »bar-rabe«.

POGOVOR V PLESNI ŠOLI.

»Ali se vam dopade Chopin, gospodična?«
»Aha, to je tisti, ki tako smešno hodi v svojih pošvedranih čevljih.«

ŽELJA.

Bog mi daj, da se zopet enkrat napijem. Iztreznil se bom potem že sam...

Na Silvestrovo vso noč
godba bo pri nas igrala,
Ti in Tvoja ljubica
bodeta se naplesala.

A, če kdo bo prišel sam,
mu v zabavo bo program.

KAVARNA »JADRAN«

MARIBOR, Aleksandrova 36

si je bil privezal strojnice, topove in tanke. Tekel je kolikor so ga noge nesle do babičine hiše. Njena hišica je bila majbna, toda lepa. Že dvajset let je v njej stanovala.

Babica je ležala v postelji. Bila je bolna. Na nočni omarici so ležali na krožniku kne-dlički in povidi, ki ga je sama napravila. Spala je.

Volk je zaropotal na vrata. Tolkel je, kolikor je le mogel.

Babica je vprašala: »Kdo je?«

»Jaz — tvoja prijateljica. Rdeča kapica. Odpri mi vrata!«

»Pritisni na kljuko,« je rekla babica. »Slaba sem, ne morem vstati.«

Volk je odprl vrata in stopil v izbo. Babica se je zelo prestrašila. Proti njej je počasi stopal lokavi volk. Obe puški sta bili naperjeni proti njej. Volk je razpostavil okoli sebe strojnice, topove in tanke ter zarenčal: »Če mi v petih minutah ne zlezeš v gobec, te napadem!«

Babica, ki se je komaj premaknila, je z naporom vseh sil zlezla iz postelje in omahnila k oknu. Odprla ga je in glasno zaklicala: »Pomagajte! Pomagajte!«

Mimo je pritekel paglavec, ki je jedel makarone. Pogledal je skozi okno, videl volka in ubogo babico — in se ji zasmejal. Minila je prva minuta.

Nato je prišel mimo okna star gospod z dežnikom v roki. Pogledal je babico in volka, zmajal z rameni in odšel. Minila je druga minuta.

Potem je prišla mimo babičine hiše stara klepetulja Marjana. Vedno se je delala najboljšo prijateljico uboge babice, sedaj se pa je izgovarjala: »Res ti ne morem pomagati. Glej, volk bi tudi mene napadel, tako me bo pa pustil na miru. Pa mi tega ne smeš zameriti.« Minuli sta tretja in četrta minuta.

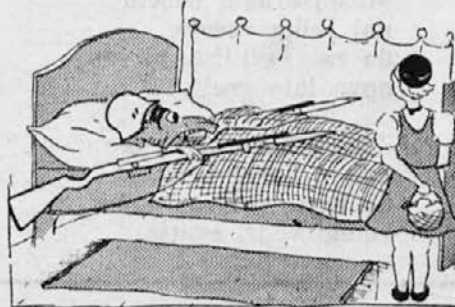
Babica se je žalostno obrnila — in zlezla volku v široko odprti gobec.

Volk jo je požrl in legel v babičino posteljo. Čelado je obdržal na glavi, v sprednjih tacah je držal puški z nasajenima bajonetama, strojnice, topove in tanke pa je položil k sebi v posteljo.

Ko se je Rdeča kapica naveličala poslušati srake in kavke, je nadaljevala pot k babici. Vrata v izbo so bila odprta. Zelo se je začudila in zaklicala: »Dobro jutro, babica!« Nobenega odgovora ni bilo. Vsa v strahu je šla k postelji. Pred njo je ležala babica s čudnim piskrom na glavi.

»Oj, babica! Zakaj imaš tako velike oči?«

»Da te bolje vidim.«

»Oj, babica! Zakaj imaš tako ostre nohte?«

»Da te laže zgrabim.«

»Oj, babica! Zakaj imaš tako velika usta?«

»Da te laže požrem!«

Komaj je volk to izrekel, je skočil iz postelje in požrl ubogo Rdečo kapico. — Ko je utešil svojo požrešnost, je zopet legel v posteljo, trdno zaspal in začel glasno smrčati.

Tedaj se je mimo babičine hiše pripeljal na traktorju s polja kmet Ivan. Že prej je slišal, da je babica klicala na pomoč, pa si

je mislil: »Bom že še prišel ob pravem času.« Ustavil je traktor pred babičino hišo. Zaslíhal je čudno smrčanje, stopil v izbo in zagledal volka v postelji.

»Zdaj te pa imam, stari grešnik,« je rekel. Pomislil je, da je volk najbrž požrl babico. Segel je v svoj veliki žep, potegnil prav iz kota majhen pipec in prerezal specemu volku trebuh. Prikazala se je Rdeča kapica in zaklicala:

»Joj, kako temno in strašno je bilo v volkovem trebuhu!«

Nato je prilezla še babica komaj živa na dan in je težko dihala. Obe ste bili veseli, da ste rešeni temne ječe.

Ivan je vzel volkovo čelado, bombe, puški, strojnice, topove in tanke ter z njimi napolnil volku želodec. Rdeča kapica pa mu je zašila trebuh. Potem so se vsi trije skrili v kot in čakali, kaj bo.

Volk se je kmalu prebudil. Vstal je in se splazil iz hiše. Gledal je prav neumno v svet, ker ga je tako tiščalo v želodcu. V njem so udarjali vsevprek strojnice, topovi in tanki drug ob drugega.

Volk je počasi odhajal v gozd, kmet Ivan, babica in Rdeča kapica pa so gledali za njim. V volkovem želodcu je tedaj močno udarila bomba v tank. Bomba je eksplodirala in volka je z vsemi strojnici, topovi in tanki vred razneslo na drobne koščke, tako da niti sledu ni ostalo po njem.

„Toti list“ vošči

Leska daje lešnike,
orehi pa orehe,
glavobol — politiko,
mlada leta grehe.

Zima dosti da snega,
maj še več ljubezni,
a november nas svari,
da bodimo trezni.

Kaj pa da naj »Toti list«
za obraz resnice?
No, dobričina vam da
vedno nove vice.

Božo vsak dan ves v skrbeh
je za svojo čredo,
Jure kaso skrnil bi rad
prav za srčno bedo.

Mož z očali je bohém,
sam Danilo Goflja,
včasih skoraj suveren,
drugič za — »pantoflja«.

Se bi rekel marsikaj,
vendar oprostite,
če zaupam vam vse to,
z mano vred znorite.

Mesto drugih besedi
naj želim veselo,
da za »Toti list« bi vas
novo leto grelo.

Zdaj sezimo si v roke
kakor dobri bratje,
da bomo pri vas doma
vedno vedri svatje.

Knapovske

Rudarja se je v rovu polotil spanec, pa je odložil kramp in zaspal na premogu. Komaj je dobro zasmrčal, ko ga prebudi delovodja: »Hej, vi, kaj pa spite, dela vas je strah, kajne.«

Rudar si pomane oči in odvrne: »Če bi me bilo dela strah, si ne bi upal poleg njega zaspati!«

BOGA JE PRODAJAL

Po vasi se je raznesla vest, da je v gostilni človek, ki za denar prodaja Boga. Ljudje so živo debatirali o tem in hoteli vedeti, kako je s to rečjo.

Za zadevo je zvedel tudi gospod župnik in se hitro podal tjakaj, da bi zvedel, kaj je na stvari. Pobaral je gosta, ki se je baš mastil s pečenico, kako je s tem, kar govore ljudje o njem.

»Res je! Boga prodajam.«

»To je laž, to vendar ni mogoče«, se je razhudil verni mož.

»Za 8 kovačev vam ga dam, če bi ga radi imeli.«

»Kaj ste zblazneli? Ne šalite se, gospod!«

»Nič se ne šalim. Tu ga imate.« — Iz kovčega je mož potegnil knjigo, na kateri je bil dobro viden naslov »BOG V TRBOVLJAH«.

REDUKCIJA.

V rudniku so se izvršile velike redukcije in med drugim je bil reduciran tudi rudar Peter Košar. Vsi reduciranci so ostali doma, le Peter je še vedno hodil v polni opremi na delo. Paznik ga je opozoril, zakaj prihaja še vedno: »Saj ste vendar reducirani.« Peter je skomignil z rameni in kopal premog dalje. Drugi dan ga je paznik zopet opomnil, da je reduciran. »Ostanite že enkrat doma. Podjetje vas ne more plačati.« Peter pa plaho odvrne: »Saj ravno zato prihajam gospod paznik, da si bo podjetje malo opomoglo.«

MARLJIVOST.

Na Barbarini slavnosti je vladalo najveselejše razpoloženje. Tedaj pristopi k ravnatelju rudnika brezposelni rudar in ga ponižno prosi, da bi ga sprejel v službo. »Prav žal mi je, ker vas ne morem vzeti. Nimam toliko naročil,« pravi gospod ravnatelj. Rudar pa se skloni k njemu in mu reče prav na uho: »Nič se ne bojte gospod ravnatelj. Brez skrbi me vzamete; se bom že potrudil, da se ne bo prav nič več premoga nakopalo kakor doslej.«

VROČA LJUBEZEN.

»Gospodična Mici, zaljubljen sem v Vas preko ušes. In če bi imel štiri ušesa, bi še ta ne zadostovala.«

Srečno in veselo
novo leto

želi

brivski in česalni salon
KOCPEK & BAJT
Maribor, Cankarjeva ulica 1

F. JEREB

ŠPEDIČIJA IN
AVTOPREVOZNIŠTVO

MARIBOR

želi vsem srečno novo leto!

Božičnica ljubljanskih mestnih revežev

Deklamacija hvaležnih udeležencev

Stoji, stoji Ljubljan'ca,
Ljubljan'ca dolga vas,
pa danes je že mesto,
ki ima res svoj špas.

Palač je tu na kupe,
beračev pa še več,
ki zjutraj ni jim znano,
kam drevi šli bi leč.

Zato pa naj ne dela
nihče si sivih las,
občinski so očetje
za nas oddali glas.

Če Kristus je nasitil
nekoč tri tisoč mož,
zakaj ne bi Ljubljana
še teh beraških kož?!

Ko rib ni in ne kruha,
vsaj repa se dobi —
in kisl zelje reveže
naj mestne okrepi.

Sicer so siromaki
želeli si mesa,
a kje naj dobrotelost
jim to razkošje da?

Kdor v bedo je obsojen
in v žepu je črviv,
naj bo vesel, da lahko
ostane vsaj še živ.

Dobrote, ki rosijo
na revežev glave,
od nekdanj se v Ljubljani
vse v zelje spremene.

Če si za božič lačen
in revež tudi bos,
glej, milostljiva nosi
v globini duše — gos.

Zato, ker v višjih krogih
je vedno več gosi,
zato se siromakom
tako lepo godi.

Ta zgodba je že stara
kot zelje, kranjska jed,
komur ni všeč, naj išče
si novih potov sled!

Izpod Karavank

UPOKOJENI POLITIK

Nekdaj na kmečkih praznikih je pa-
radiral, za samostojneže in Jeftiča je kandi-
diral, zdaj pridigal je tiho abstinenco,
v sosedu Pavlu gledal svojo konku-
renco.

IZJEMA NAPETOSTI

— Kdaj je čas najbolj napet?
— Tri četrt na pet.
— Na Jesenicah in najbrže tudi
povsod drugod je bilo na dan volitev
tri četrt na šest najbolj na - pet - o.

VSI ZA ENEGA, EDEN ZA VSE

(K. M. P. ...)

— Kmalu bomo tako na tesnem,
kakor so v Ljubljani. Zima da dosti
bolezni, v tovarni pa tudi vedno koga
kresne.

— Nič ne maraj, bo kmalu boljše!
Gospodje še skrbe za to.

— Zlomka! Ali bodo prizidali?
— Nove hiše imajo v načrtu. Spo-
daj pisarne, zgoraj stanovanja.

— Za bolnike?

— Tepec! Za gospode!

— Kaj pa mi, kam nas stlačijo?

Srečno in veselo novo leto želi vsem svojim cenjenim odjemalcem in pri-
poroča tudi v naprej svojo veliko izbiro angleškega in češkega blaga po
izredno nizkih cenah

ČEŠKI MAGAZIN V MARIBORU

ULICA 10. OKTOBRA

— V stare pisarne. Tja postavijo
10 do 15 postelj in rešena bo domo-
vina!

— Za gospode, če prav razumem.
Kaj pa račun? Bo velik?

— Tristo do štiristo tisoč.

— Torej vsaka postelja okrog tri-
deset tisoč! Škoda, če bom prej
zdrav ali mrtev. V taki postelji bi se
rad pozibal. Gospodje vendarle gle-
dajo na nas. Celu iz pisaren se nam
bodo umaknili!

— Pa ne zaradi nas!

LOVSKA.

Znanec pripoveduje: ko sem bil še v
Afriki, sem se udeležil tudi lova na leve.
Nenadoma se pojavi izza skale pred mano
lev, jaz pozabim, da imam puško, spustim
se v beg, lev pa za mano.

Moja sreča je bila, da je levu po vsakem
skoku spodrsnilo. Tako sem mu ušel.

Pa si imel polne hlače?

Seveda, zato je tudi levu drselo?

BOJAZEN

Ko so trasirali progo Št. Janž—
Sevnica, je nanoslo, da bi morala pe-
ljati trasa skozi hišo nekega posest-
nika. Inženjer je stopil k njemu in
mu dejal: »Dragi gospod, trasa bo
tekla skozi vežo vaše hiše.« Kmet pa
odgovori: »Nič ne de, gospod žener,
samo to si izgovorim že v naprej, da
vežnih vrat ne bom odpiral in zapi-
ral, ko bo stekla nova železnica.«

Srečno in veselo novo leto

želi tvrdka

Justin Gustinčič

Maribor, Tattenbachova ulica 14

Vesela smučarija

O skrbnica: »Naj gospoda ne zamerijo! Bodo takoj na gorkem. Dečko že prihaja in nosi kurivo; za les se nam ni bati, tega je v okolici vedno dovolj...«

DOBER MOŽ.

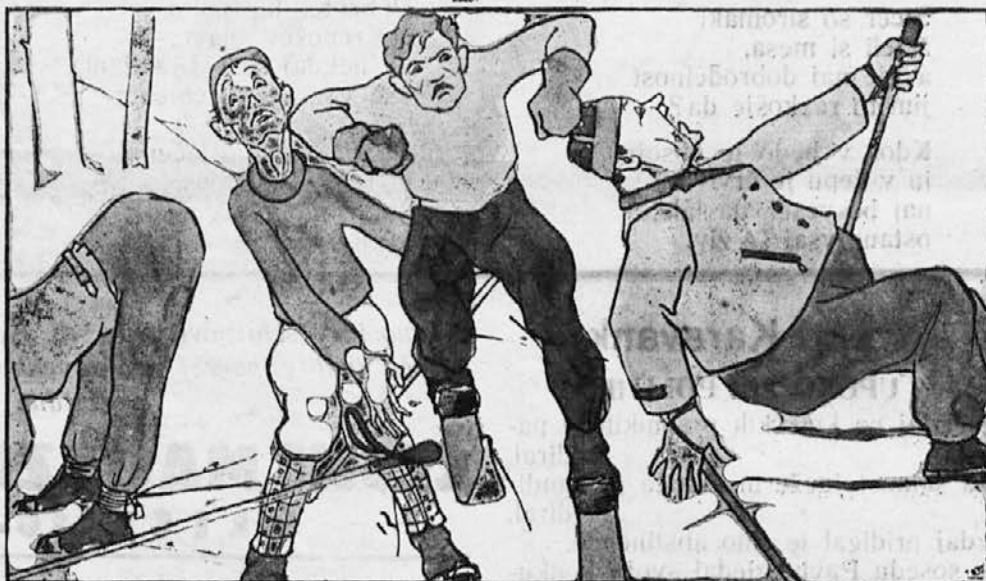

»Ker moja žena tako strašno muči radovednost, sem ji dal pritrditi vezalke obratno...«

NOGOMETAŠ — SMUČAR.

Stari prijatelji iz svetovne vojne so še polni nekdanjih navad.

Naj polje zeleno bo ali pa belo, on rempla in kolje okotico celo.

»...in v svežem, divnem gorskem zraku se spominjam Tebe in Ti pišem...«

Najnovjše, takozvane skiro-smuči, za naše malčke.

Mariborsko gledališče

V »Hudičevem učencu« je nosilec glavne vloge; kar hočete, postavi vse kot režiser na nôge.

V »Aidi« je celo zapel; kar moral, je naredil. Nek kritik zanj se je zavzel ter — pevca v njem zasedil.

In, če uprava bo dovolj štatistov si nabrala, nam lahko za veliko noč režira — »Parsifala«.

B.

Srečno in veselo Novo leto

vsem cenjenim posetnikom

KAVARNE

„ORIENT“

MARIBOR

želi lastnik A. MAJCEN

Klobuke,

najboljših svetovnih znamk, po nizki ceni, kakor tudi športne in smuške čepice dobite pri:

Ivan Bregar - Maribor

Gosposka ulica št. 16

Klobuki že od 25.— Din naprej!

„Le čevlje sodi naj kopitar!“

Dandanašnji gre na naši zemiji vse rakovo pot. Kmetice nosijo klobuke, mestne frajle pa rute. Pametni ljudje govorijo »po domače«, njih nasprotniki pa operirajo s tujkami in tako drsimo nizdol v vseobči propad. Tako se mi je zgodilo, da sem zadnjič na lastna ušesa slišal velezanimiv pogovor dveh gospodov, menda sta bila ekskutorja ali pa morda celo narodna poslanca, na promenadi. Eden med njima je bil na tem, da kritizira eno izmed mnogih naših inteligentno obraznih gospodičen z ruto na glavi z besedami, tako-le: »Čuješ, meni se zdi, da je ta barva tele rutice silno netiketična, mnogo bolj afektna bi bila, če bi bila za eno anonco temnejša, se ti ne zdi, da je tako?« Šla sta dalje, jaz pa sem si obetal še mnogo smeha na račun teh dveh narodnih poslancev in res, nisem se motil. Kmalu sem ujel še par takih cvetk. Eden de onemu: »Močno se že veselim, da je končno že napočila doba zabav in era ple-

sov, sedaj pride čas, ko bo vse silno erotično. Taká zabava in ples sta silno delikatesni, in če tega ne bi bilo, bi bila pač žalostna ta naša inteligenca v solzni dolini.« (Mož je prav zanimivo zamenjal eksisten-co in delikatesno trgovino med sabo. Op. urednika.) Šel sem dalje za njima in kmalu zopet slišal sledeče: »Upam; da bo letos snega obilo, saj je mraz pošteno pritisnil, to bo raj za naše smučarje obeh spolov pri Treh ribnikih. Posebno me veseli gledati damice na dilah, kako padajo, ali delajo pike. Take voznje našega nežnega spola so pač zelo pikantne!« Sedaj sem bil skoro prepričan, da je mož narodni poslanec, kajti na uho mi je prišlo to-le: »Zadnjič, veš, še pred volitvami sem bil na shodu, ko je razjarjeno ljudstvo planilo na nekega agenta za federacijo, to ne gre. Gledal bom, da se ta planetni sistem ukine v bližnji bodočnosti v naši državi.«

Fric.

Tiskovna založba

podružnica Maribor - Aleksandrova 13

Vse šolske in pisarniške potrebščine, knjige in revije dobite pri nas!

MODERNI SOCIALNI POLOŽAJI.

Ne bom te vprašal, ali se ti dobro godi: povej rajši, kolikokrat so te denuncirali...

Ne bom te vprašal, ali si vpliven: povej rajši, koliko anonimnih pisem dobiš na mesec...

POBOŽNOST.

Zelo pobožen družinski oče se je udeležil neke šolske maše. Po maši pa je vzkliknil: Bog reši šolo teh dolžnosti... bo Njemu in nam prav, ko bomo sami skrbeli za pobožnost svojih otrok...

Po Silvestrovi noči

»Draga ženka, še to poslednjo čašo naj popijem in dosti bo za danes!«

Rojstvo božjega deteta je letos spremljal sibirski mraz. Ljudje so se zavili v kožuhe, (tisti namreč, ki jih imajo, dasi jih Semko še sedaj prosi za poravnavo računa), le božje detece se je rodilo nago. Če se bo torej prehladilo, zbolelo in bo radi tega vera pešala, bodo tisti krivi, ki so taki sebičneži, da so le sami radi na toplem, pa magari da vse človeštvo okrog njih — zmrzne...

— Drugače pa so ljudje zlasti Štefanovo zalili s štefani in so dejali, da radi mraza. Če je temu res tako, potem Slovence celo leto zebe...

— Imamo tudi žrtve poledice, cestne in politične. Žrtve cestne poledice bodo to kmalu prebolele, za žrtve politične poledice, ki se sedaj po volitvah obupno spotikajo, pa vse kaže, da bodo dolgotrajno zbolele...

— Novi prosvetni minister je ideal naše mladine. Podaljšal je namreč počitnice za šest dni. Tisti prosvetni minister, ki pa bo napravil mladini to veselje, da bo šole sploh ukinil, bo za zahvalo lahko prosvetni minister do svoje smrti...

— Fala opozarja, naj se štedi z elektriko, ker je zmanjkuje. Na Glavnem trgu ni videti...

— Šolo za smučanje odpirajo za Tremi ribniki. To je zgrešeno. Bolje bi jo bilo prestaviti v neposredno bližino bolnice, ker prevozi ponesrečencev vendar dosti stanejo...

— Nadpisano Gofljo je poslednje čase izčrpal teater, zato tudi njena kronika ne more biti izčrpana... A

Spoštovana dama, cenjeni gospod!
Predno v novem letu se podaš na pot kovčege oglej si naše tvrdke znane, ki sloves uživa doli do Ljubljane.

Ivan Kravos, Maribor
Aleksandrova cesta števil. 13

Zgodba o pleši

Gospa je bila plavil las in duše nežne, zlate, njen mož bil črn, bujnolas, a duše bol kosmate.

Gospa ljubila je moža, vsikdar mu na uslugo, gospod gorko oboževal je ženo; namreč — drugo...

A ker mu dosti ni bilo le ene stranske žene, dobil je »služben« brzojav, da brž na pot naj krene.

Na tihem se je radoval že marsikake ure, ki mu nudila naskrivaj bo sladke avanture.

Slovo od žene je bilo ganljivo; solze točil je take krokodilove, da vso jo je pomočil.

A ko zapustil hišo je, prešerno je zavriskal, in kar za prvim oglom že devico prvo stiskal.

Gospa doma je uri dve najprej solzice lila, potem pa gorko prošnjo to je iz srca izvila:

»Usliši, revo me, nebo, naj bi se izpolnilo, kar osamelo mi srce sedaj bo zaprosilo:

Moj mož je kodrast, bujnih las. Ženšče naj vsako tuje, ki ž njim bi strilo smrtni greh, mu po — en las izruje!»

Uslišalo jo je nebo, gospa je mirna bila: četudi zmanjkal bi kak las, mu bo pač odpustila!

Le teden dni mož bil je preč, nato domov prišel je, pred svojo stopil je gospo, klobuk na glavi imel je.

Začudi žena se močno, kako to more biti, da mož, vzgojen, pred njo sedaj klobuka noče odkriti!

Z glavè mu vrgla je klobuk, od groze je zavpila, ker glava zdaj možičkova vsa — plešasta je bila...

Vsem, ki ste »Na Grič« hodili in vse sode izpraznili in žene občudovali: da bi se spet pokazali v novem letu tam »Na Griču«, pri Andreju, »totem tiču«.

Nadležni sopotnik

Znano je, da so na svetu ljudje, ki so si naredili nalogo, da pričenjajo ob vsaki priliki pogovore s sočlovekom, samo da ga lahko do mile volje trpinčijo z razgovorom o vseh mogočih in nemogočih dolgotrajnih stvareh. Ob drugi priliki se lahko tej nevarnosti še na kak način izognete, toda v vlaku se na noben način ne morete otresti »zabavanja« s takimi tipi, ki vam vsiljujejo svojo družbo, da bi skrajšali čas (namreč svojega, vašega pa podaljšali). Dovolite mi, da vam kot primer povem zgodbo, ki jo je doživel moj prijatelj Miha oni dan v vlaku z nekim takim ljubeznivim gospodom.

Sopotnik ga je seveda pričel takoj izpraševati o vsem mogočem in mu dajati razne podatke o sebi in svojih razmerah. Potem je prešel na notranjo politiko, nato na zunanjo, končno pa se je zresnil.

»Kaj pa je z vami, gospod, saj mi nič ne odgovarjate! Ali vam je slabo? Zakaj ne govorite?»

Miha ni mogel več zdržati in je rekel:

»Veste, da vam po pravici povem, gluho sem...«

»O, o, o!« se je čudil sopotnik. »Pa se vam nič na zunanjo ne vidi...«

»In vendar je tako,« je odgovoril Miha. »Dajem vam častno besedo, da sem zares gluho sem.«

»Moj Bog! Moj Bog! Pa vendar govorite.«

»Da, veste, naučil sem se izgovarjati samo en stavek: Gluho sem. Razen tega pa ne znam izgovoriti niti besedice.«

»Neverjetno! To se pravi, da ne slišite, kar vam zdaj govorim?»

»Niti besedice!«

»Moj Bog, to je gotovo strašna nesreča za vas...«

»Kakor se vzame,« je odgovoril Miha. »Zdaj sem se že precej privadil na to.«

In odslej je imel mir.

Kakor vidite iz tega razgovora, se niti na ta način ni lahko iznebiti nadležnih sopotnikov.

Likovna razstava mariborskih umetnikov

Tako, kot se naslov glasi,
na deski se je bralo,
ko društvo je umetnikov
razstavo svojo dalo.

V dvorani pa razstavljena
so bila le njih dela,
Med sohami deviškimi
njih dela so visela!

Mogoče bil naslov je ta
le za reklamne trike.
Saj vemo, da »kulturni vek«
ne briga se za — slike!

NOVI IZRAZI

Kakor smo izvedeli, je sklenil g. dr. Breznik, da bo v svojem novem pravopisu nadomestil z ozirom na razmere v svetu nekatere slovenske izraze z novimi in primernejšimi. Tako bomo rekli odslej namesto: Evropa — cirkus, namesto: politika — kupčija, namesto: lagati — imeti politično zborovanje, namesto: diplomat — jegulja, namesto: stradati — dobiti državno službo, namesto: narod — jagnje, namesto: politična situacija — gor-dijski voz.

BOŽIČNA OFENZIVA

»Mir ljudem na zemlji bodi«,
angelski je zbor zapel.
Franco, general pobožni,
klati je zato začel.

CAR VLADIMIR

Vladimir, veliki knez,
se proglasil je za carja
pravovernih Rusov vseh,
samodržca in vladarja.

Prestol, krono, žezlo ima
— naj jih bože hrani! —;
manjkajo država le
in podaniki mu udani.

NASVET

Če hočeš pametno storiti,
vse najprej moraš obljubiti,
karkoli si le kdo želi.
Pri tem ne delaj si skrbi;
ker, če spolniti moraš kaj,
ostavko hitro le podaj.

ALFONZO XIII.

Bivši kralj Alfonzo vrne se nazaj
na svoj slavni prestol v Francov
španski raj.

Kaj ga vse tam čaka, bog to ve samo;
ker pa je trinajsti, slab je omen to.

ETIMOLOGIJA.

Beseda kandidat je že silno stara. Svoj čas so kandidatje še v demokratični rimski državi nosili bele toge (candidus 3 = bel). Sedaj pa je to drugače. Bela toga se je spremenila v črni talar.

POLITIČNA DEBATA

V vlaku sedita penzionist in kmet ter debatirata. O politiki, seveda. Ko je dosegla debata višek, je planil penzionist pokonci in vzkliknil:

»Prosim vas, po tej poti pridemo naravnost v izolacijo in avtarkijo!«

»Uh, sto vragov!« se je prijel kmet za glavo. »Jaz sem pa mislil, da pelje ta vlak v Poljčane...«

Srečno in veselo novo leto želimo vsem, ki se radi dobro zabavajo, dobro jedo in pijo. Vabimo jih v našo klet, kjer lahko ob dobri godbi uživajo dobrote tega sveta in pozabljajo na dnevne tegobe.

Grajska klet
MARIBOR

ŽALOSTNA ZGODBA.

Gospod Rjavec se je seznanil z nekim bogatašem. Čez nekaj dni je dobil pismo sledeče vsebine:

»Spoštovani gospod in dragi prijatelj, obljubili ste mi, da me obiščete, ko vas povabim. Želim, da se čimprej vidiva. Pričakujem Vas jutri zvečer ob osmih.

Plavec, Gosposka ulica.«

Ker ni bilo hišne številke, se gospod Rjavec ni mogel odzvati povabilu, kar bi sicer prav rad storil.

Čez dva dni je dobil drugo pismo:

»Z ženo sva Vas čakala dve uri. To ni lepo od Vas. Upam, da danes sigurno pridete. Torej ob osmih.

Plavec.«

Rjavec si je pulil lase. Zdaj niti ulice ni bilo več. Ves obupan je moral ostati doma.

Naslednjega dne je dobil tretje pismo:

»Gospod, dovolili ste si neokusno šalo. To je bila skrajna nevljudnost. V mojih očeh ste osel in lopov. Smatrajte, da vas odslej ne poznam več.

Plavec,

Gosposka ulica 56/III. desno.«

Bibi.

KDAJ JE TO BILO?

»Zemlja se je tresla, grobovi so se odpirali, mrličji so vstajali in so okoli hodili. Ali veš, kdaj se je to zgodilo?« »Mislim takrat, ko je Kristus na križu umiral.« — »Ne, ampak 11. decembra.«

Če v teku hude, mrzle zime
te želja po zabavi prime
si instrument pri nas nabavi;
užival v sreči bodeš pravi.

Harmonike in violine,
trompete, bobne, tamburine
nižjih cen pri nas imamo.
Za mal denar, veliko damo.

Melne & Herold - Marlbor

Ljubljanski obrazi

Obrazov dosti je v Ljubljani, prav čednih nekaj, grdih več; ti manj, ti zopet bolj so znani, kot je kateri pač goreč.

Na dva za danes se ozrimo, obema Bog naj srečo da, banditov prvemu želimo tovarišu pa — lovora.

Rejeni — mož je paragrafov in radikalni advokat, kot iz dežele bil Šlarafov v politiki je — akrobat.

Visoko cení ženska krila, bolj čare gibkih še teles, ko zadnja se ga bo ovila, deležen turških bo nebes.

Suhljati — Taliji se klanja, režira pridno in igra, o lepših, boljših časih sanja, ki naj jih Bog Slovincem da.

Častijo vneto ga dekleta, prijateljev ima cel roj, in ko zaslug si vence spleta rad k cvičku vzame te s seboj.

Tako Ljubljana v slogi druží umetnost in politiko, če prva z drugo se okuži, ta greh razburi kritiko.

Obraza ta pa nam povesta, da mastno advokat živi, komur pa umetnost je nevesta, ta glodati sme le kosti:

SREČEN PES.

Mali Jožek domačemu psu: »Sultan, kako si ti srečen! Ni se ti treba umivati, ni ti treba moliti rožnega venca in še v šolo ti ni treba hoditi.«

Človek iz gumija

Z negotovimi koraki je stopal majhen, suhljat mož proti vozu cirkuškega ravnatelja. Okoli njega je mrgolelo delavcev, ki so zabijali kole, nategovali vrvi in razpenjali platno. Neprenehoma se je mož spodtikal ob vrvi in se zadeval ob preklinjajoče delavce. Zmeden se je odkrival, se priklanjal na levo in desno in se opravičeval. Pred vrati ravnateljevega voza je obstal. Očistil je nekoliko svojo obleko, vzel klobuk v roke in plaho potrkal. Počakal je nekaj časa in potrkal še enkrat. Vrata so se na stežaj odprla in prikazal se je gospod ravnatelj. Premeril ga je od nog do glave in ga nahrulil:

»Kaj želite?«

Mož se je skoraj sesedel.

»Oprostite, gospod ravnatelj, da vas nadlegujem... Moje ime je Peter Zgaga. Slišal sem, da potrebujete artista...«

»... in ste se prišli javit,« se mu je zarežal ravnatelj v obraz. »Krasno, krasno, kdo vse danes ne bi rad postal artist!«

»Oprostite, saj imam dolgoletno prakso... Verjemite... Prepričajte se... Ne bo vam žal... Res ne,« je hitel mož z jokavim glasom in mečkal svoj klobuk v roki.

Gospod ravnatelj se je nekaj časa obotavljal, potem pa je dejal:

»Dobro. Preizkusil vas bom. Če imate čas, lahko kar sedaj pokažete svoje zmožnosti.«

»Da... da... seveda imam čas...« so se zasvetile možu oči.

»Pojdite z menoj!« mu je dejal ravnatelj.

Mož je stopical ves vesel za njim. Stopila sta v areno. Ravnatelj je sklical artiste, klovne in krotilce. Ko so posedli vsi v prednje lože, je zaklical ravnatelj Zgagi:

»Pokažite, kar znate!«

Mož se je zmedeno priklonil, položil klobuk poleg sebe na tla in dejal plaho:

»Dovolite, da vam pokažem prožnost svoje hrbtenice!«

Stopil je na sredo arene in se pričel zvižati. Hrbtenica mu je valovala kakor razburkano morje, glava, roke in noge pa so ostali popolnoma mirni. Nagnil se je naprej in vtaknil glavo med noge. Potem se je nagnil nazaj in udaril z glavo ob tla, da je kar zabobnelo. Gledalci so planili s sedežev in mu pričeli navdušeno ploskati. Ravnatelj je vstal in mu zaklical:

»Sijajno ste to izvedli! Ali znate še kaj?«

»Znam,« je dejal Zgaga plaho.

Zakrilil je z rokami in pričel stiskati trebuh. Čelo so mu rosile potne kaplje. Z očmi je pričel strahovito kolobariti. Trebuh se je ožil in ožil. Še trenutek in zgodilo se je čudo: Zgaga je s palcem in kazalcem objel svoj trebuh... Gledalci so onemeli od začudenja. Kaj takega še niso videli. Ko so

se zavedli, so planili s sedežev in obkrožili Zgago. Zijali so vanj in se niso mogli načuditi. S težavo se je prerinil ravnatelj skozi gnečo.

»Čestitam vam!« je dejal slovesno. »Navdušili ste nas. Sijajno ste izvežbani. Od danes naprej boste nastopali z nami. V katerem cirkusu ste služili doslej?«

»Oprostite,« se je nasmehnil Zgaga in si brisal pot s čela, »doslej še nisem nastopal v nobenem cirkusu.«

»Kaj? Za božjo voljo, to je vendar nemogoče. Saj imate odlično šolo! Kaj ste pa bili doslej po poklicu?«

»Državni uradnik...«

Ptujčan

Slavno Ptujsko mesto je, dobro tam žive ljudje. Eden, ki se rad zabava, večkrat v Maribor priplava. Kakor se šušlja in čuje z avtom punčke zapeljuje.

USODA.

Poznam gospoda, ki že mesec dni tuhta, ali je bil slučaj ali naša usoda, da so bile zadnje volitve ravno na dan dvajsetletnice Cankarjeve smrti; je-li to dober ali slab omen?

Cenjene dame!

Kožuhe najboljših vrst
Vam dobavlja tvrdka

P. SEMKO
Maribor, Gosposka 37

Vsem cenj. odjemalcem

SREČNO NOVO LETO!

Srečno in veselo Novo leto želi vsem
podružnica „PEKO“ - MARIBOR

D. Goflja:

Muc in Mucika

ali

PROKLETSTVO KINEMATOGRAFA.

Dokler deklina mlada je je včasih iznajdljiva, potuhita marsiktero reč, ki jo pozneje griva.

Seveda v tem premnogokrat je dober kos zablode, ker marsikaj sprevača rad mogočni prst usode.

Tako bila je deklica, se »Mucika« je zvala, »Muc« pa je bil še fantič mlad, ki mu srce je dala.

Sevé — srce ni bilo vse, kar mu je poklonila, ker tudi druga sladka še mu dala je darila.

Ker shajati se na skrivaj, ponoči pa ni »fino«, sta rekla Muc in Mucika, da gresta gledat v kino.

Tako je mati Muckina v ta kino pač verjela, ki sta ga fant in hčerkica na prostem kje imela!

Sta fant in deklica tako se v kino zaljubila, da vanj celo prav na vsak dan po — trikrat sta hodila...

Ker v kinu magična je moč, naj bo poletje, zima, mladina taka je, da ga nikoli dosti nima...

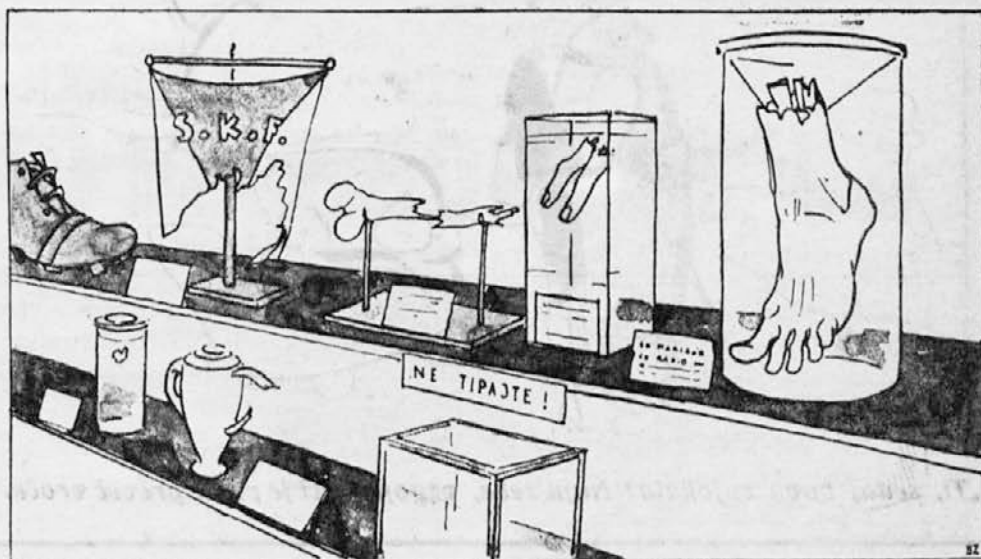
Predstave slabe pa dekle najbrž je obiskovalo, ker ji nekoč v želodcu je zelo slabo postalo.

Slučaj ta s kinom pa tako se čudno je iztekel, da avto v porodnišnico je Muciko zavlekel.

In njena mati kar tri dni je bila v nezavesti, na kar dekleta vsepovprek svarila je po cesti:

»Oj, ne hodite v kino mi, predstava, ki začenja se v kinu, v — porodnišnici potem navadno jenja!

Oj, in, dekleta, pa še to naj vas bi strahovalo: je kinematografov velik kup, a porodnišnic malo!»

Razstava S. K. „Faul“ v mrtvi sezoni.**Srečno in veselo****Novo leto**

želi vsem odjemalcem

III**J. N. VEZJAK**

MARIBOR - Vetrinjska ulica 17

KRIŽ S »PUNTARIJO«.

Na vsem svetu ni oblasti, ki bi dovoljevala »Malo puntarijo«; v Ljubljani pa so hoteli imeti kar »Veliko puntarijo« in so se čudili, da jim je oblast ni dovolila.

PROFESORJEVA SMOLA.

Naš profesor polaga veliko važnost na to, da je v vsakem zvezku čist pivnik. Nekoč pa se mu je dogodila ta-le smola: Komaj je začel popravljati zvezke, že v enem izmed prvih ni bilo pivnika. Zabeležil si je ostro posvarilo v zvezek, a predno ga je zaprl, si je izposodil pivnik iz naslednjega zvezka. Tako se je zgodilo, da tudi v naslednjem zvezku ni bilo pivnika. Profesorjeva jeza je rasla in tudi v ta zvezek je zapisal ostro grajo ter si zopet izposodil pivnik iz naslednjega zvezka... In tako je šlo do konca...

Ko se je pa naslednjega dne hotel kregati v šoli, češ, da nima nihče pivnika v zvezku, se je moral prepričati, da so v vseh zvezkih, z eno edino izjemo, resnično pivniki. Tako je spoznal, da se je zopet jezil brez vzroka...

Akademski ples v Mariboru

dne 5. januarja 1939 v Sokolskem domu

ET CETERA

V svojem šestdesetem letu si je Jaka izmislil, da se poroči. Stopil je k župniku in ga prosil za roko njegove kuharice. Župnik se je začudil in ga vprašal, kaj bo, nje-mu starcu, to mlado, brhko dekle.

»Premisli si,« mu pravi, »in si izberi kako starejšo žensko. Ta je vendar mnogo premlada zate.«

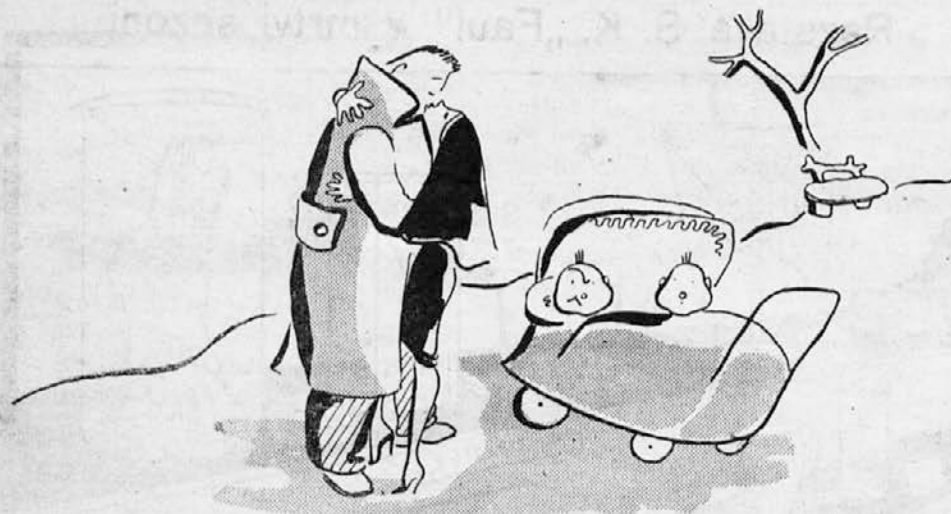
»Zakaj se pa tako bojite za svojo kuharico?« se začudi Jaka.

»Meni je potrebna, da mi vzdržuje red v hiši, da pere, riba, kuha in... no, in — et cetera.«

»Vidite, gospod župnik ravno radi tega et cetera bi jo hotel oženiti, samo nisem vedel, kako se temu reče.«

MODERNI FILIP, PRIJATELJ KONJ.

Gospodar, ki je svojemu hlapcu naročil, naj bo ljubezniv s konji in naj se z njimi razgovarja, je našel nekoč hlapca, ko je čital v hlevu časopis na glas. Na svoje začudenje je dobil odgovor: Res že ničesar več ne vem, kaj bi naj še konjem povedal; zato sem jim kar časopis prebral...

„Ti, sedaj bova zajokala! Naju zebe, vzgojiteljci je pa že preveč vroče.“

Ker gospoda in ženo
vakdo gleda pod nogo
in ker nič prijetno ni
v čevlju, ki vodo pusti
gozjerice, boks in lak
kupi le pri Robinšak.

A. Robinšak

produkcija čevljev

Maribor, Glavni trg 11

**SREČNO IN VESELO
NOVO LETO**

želi

KEMINDUSTRIJA

MARIBOR

Aleksandrova cesta 65

NA TEKOČEM

Sodni uradnik Koren se je prehladil. Do dvajsetkrat na dan je moral teči v sobo 00. Tako je bil slednjič v — uradu na tekočem.

**MODERNIZIRANI LATINSKI
IZREKI:**

Primum bibere, dein philosophari.

Jux primae noctis.

Per anum ad astra.

KAKO SE ČISTI PUŠKA.

Podnarednik izprašuje vojake, kako se čisti puška.

»S suho krpo,« pravi prvi.

»Z mastjo,« pravi drugi.

»S peskom,« pravi tretji.

»Za vraga!« zakriči podnarednik. »Nihče ne ve. Teorija pravi: Svojo puško je treba čistiti z največjo pažnjo.«

Teta Mica in njena bradavica

Teta Mica je imela bradavico.

Na nosu.

Sredi nosa.

Teta Mica je sovražila ta svoj privesek. Smatrala ga je kot tuj element na svojem telesu, čeprav je bil njen sestavni del. »Taka sramota!« je tožila sama sebi. »Ta me kazi!«

Poizkušala je odpraviti to svojo sramoto.

Trikrat dnevno jo je prekrizala z repom črnega mačka, ki so ga zadavili o polnoči v risu na križpotju.

Nič ni pomagalo.

Potem je nosila teden dni na nosu trdno obvezo.

Tudi to ni pomagalo.

Bradavica je bila uporna manjšina na njenem nosu, brezbožna opozicija, ki je kazila popolnost zmagoslavne lepote tete Mice.

Teta Mica je drhtela po vsem telesu. »Odpraviti jo je treba!« Toda kako?

Teta Mica tega ni vedela.

Nekoč je opazila v svojem priljubljenem dnevniku »Dravski hanovinec« oglas:

»Ali vas kazijo bradavice? Vzemite edino uspešno sredstvo za odstranjevanje bradavic 'Jeruzalemske kapljice'. Ena steklenica zadostuje. Izdelek že tri leta na tem področju vodilne firme Centra d. d.«

Teta Mica je vsa vesela skočila iz naslanjača in takoj naročila steklenico teh rešilnih kapljic.

Čez dva dni je s tresočimi se rokami odprla zavojček. V njem je bila steklenica s črno tekočino. Odprla jo je, pomočila bradavico z njo in — bradavica je izginila.

Teta Mica je bila blažena.

Ko je zvečer legla v posteljo, je opazila na desnem stopalu — bradavico.

Tako, torej! Bradavica ni izginila, samo skrila se je, potuhnila se in se na drugem mestu prikazala.

Teta Mica je bila ogorčena nad takim podtalnim rovarjenjem. Pogledala je bradavico natančneje. Zdelo se ji je, da se ji bradavica posmehuje in — gorje! — bradavica je postala večja.

Hitro jo je pomočila z Jeruzalemskimi kapljicami in — bradavica je izginila.

Drugo jutro se je prikazala bradavica na levem palcu. Bila je še večja.

Teta Mica jo je pomočila z ... itd.

Zvečer se je pojavila bradavica pod desno pazduho.

Začela se je divja gonja.

Teta Mica je zasledovala bradavico. Ta se je selila: s hrbta na trebuh, potem na levo peto, od tam je lezla višje in višje, nato je skočila na brado itd., itd.

Teta Mica je porabila 8 steklenic črnih kapljic.

Nič ni pomagalo. Bradavica se je selila in rastla, rastla...

Tedaj je bilo teti Mici dovolj. Naročila je 300 steklenic Jeruzalemskih kapljic.

Hotela je korenito iztrebiti to rak rano s svojega telesa.

Izpraznila je vseh 300 steklenic v kopalno kad. Nato se je slekla in legla v črno tekočino.

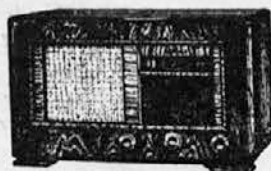
Samo nos ji je mohl v zrak. Dihati vendar mora. —

Teta Mica ima veliko bradavico.

Na nosu.

Sredi nosa.

Bogoljub Čenča.

Kar čitaš zjutraj v časopisih,
Na predvečer že lahko znaš,
vse, kar dogaja se, boš vedel,
če radio „Olympia“ imaš.

Politične vesti in glasbo
vse radio poceni da.
Zato je dandanašnje gesto:
le radio „Olympia“.

Glavni trg 1

RADIO MARIBOR, Maribor

Telefon 26-48

Tovarniška zaloga in glavno zastopstvo svetovno znanih radio aparatov
Sachsenwerk - Olympia. — Prodaja na drobno in debelo. — Popravljalnica za vse
aparate. — Radio tehnične aparature. — Bogata zaloga vseh v radiofonijo spadajočih apar-
atov in njih sestavnih delov. — Zamenjava zastarelih aparatov. — Prodaja na mesečne obroke!

ZBOGOM LISIČKE!!

Gospoda lovska se jezi
in bridko pritožuje,
češ da v revirjih njih nič več
lisica ne domuje.

Medtem pa v selih in vaseh
je divji lov zdaj v modi
in eleganca kmečka vsa
po modni poti hodi.

Ko Micka zjutraj v cerkev gre
si ruto da na glavo;
okrog vratu pa, le poglej,
ima lisičko pravo!

Zato gospodi težko bo
streljati na lisice;
saj jih na kmetih rabijo
za svoje krasotice!!

ANEKDOTA.

Ko je pok. dr. Ljudevit Pivko pred vojno
služboval kot profesor na mariborskem uč-
teljišču, je nekoč neka mlada suplentinja vsa
vesela pripovedovala v zbornici:

»Včeraj sem bila pri vedeževalki, ki mi
je prerokovala, da se bom prihodnje leto
poročila, da bom dobila moža in otroke.«

»Samo pazite na vrstni red!« se je vme-
šal pok. dr. Pivko.

»Kako to mislite?« ga je začudeno vpra-
šala suplentinja.

»No, tako, da dobite najprej moža in po-
tem šele otroka in ne morda narobe...«

bi.

Iz galerije pisunov na visokem Gorenjskem

Suhi Tone.

V februarški noči zagrešil je polom,
z ameriško tatvino je delal rompom-
pom.

Zato so ga zašili in se je pokoril,
potem je z Babilonom v »Kovinarju«
strašil.

Nekoč je fant mizaril, zdaj maže na
papir,

kaj rad bi skupaj spravil, pogrunta
naj hudr!

Debeli Franc.

Ludvik mu je komponist,
on njegov je libretist.
Razen sladkih operet
punt gorenjski dal na svet.

Sam pa puntar velik ni,
za tovarno le živi.
Nekdaj bil je hudo rdeč,
zdaj za rdeče brusi meč.

KONKURENT »TOTEMU LISTU«

Doklér Andrej je na mejah
dajal pogum, preganjal strah,
mu žito kar ni v klasje šlo.
Bolj srečno Jože ima roko:
vse kaže, da je humorist,
zabavne gode v svoj nam list.

Jakob Lah

galanterijska in
konfekcijska
trgovina

Maribor
Glavni trg 4

Huda je zima, velik je mraz,
če koga zebe, naj pride do nas.
Kdor bo obleko našo imel
ta ne bo mraza prav nič trpel,
Jakob Lah vedno skrbel bo za to,
da mariborčane zeblo ne bo.

ON IN ONA

On: Ali se Vam ne zdi, gospodična, da
imate za Vaš obraz nekoliko prevelike oči?

Ona: Oh, tudi meni se zdi, gospod, da
imate za osla nekoliko premajhna ošesa...!

ČUDNE ŽELJE

»No Tonček, kaj pa bi bil ti naj-
rajše?« — »Dva psa, mamica. Veš,
potem bi se tako lepó sam s seboj
igral.«

POROKA

Za bolezen so zdravila,
za ljubezen je oltar,
to resnica je prastara,
kaj vse drugo nam je mar!

Če uradniku v pisarni
kdaj nalomi se pero,
mora priti komisija,
da preišče smolo to.

Kadar pa srce se vneme
in mu v ognju zagori,
Mico svojo mož objame
in k poroki z njo hiti.

Kaj bilo je pred poroko,
to je moževa skrivnost,
a po dnevu tem svečanem
dota vsem je — večer post.

Na Gorenščem je fletno

Pride Nac, goreniska korenina, v Ljubljano in jo zavije v bolnico.

»Kaj bo dobrega, oče?« ga pogleda zdravnik.

»Nič dobrega, gospod doktor. Pevsko društvo (glava) me zmeraj boli in malha (želodec) se mi punta.«

»Bomo koj pogledali,« meni zdravnik in izroči Naca bolniškemu strežniku. Ta ga spremi v kopalnico. Po kopanju ga lepo preobleče, nakar popoldne pride zopet k zdravniku. Učeni gospod trka, tiplje in tlačí, nekaj naroči usmiljenki, nato pa meni proti Nacu:

»Želodec vam bomo slikali, oče.«

Nac se lokavo zasmee in si misli:

»Čeprav si šolan in učen gospod, vendar menda tudi tvoje pevsko društvo ni v redu.«

Kmalu prinese sestra kredasti kaši podobno brozgo, ki jo mora Nac po vsej sili stlačiti vase. Čez čas mu je želodec trd kakor obok v domači kleti. Končno moža odpeljejo v čudno sobo, kjer je toliko raznih aparatov, da se Nac kar poti od groze. Tam ga sučejo, pritiskajo na razne gumbce po aparatih in se sploh vedejo tako, da Nac kar miži. Šele v bolniški sobi si zopet oddahne in potrpežljivo čaka.

Drugi dan pride zdravnik z zagonetnimi papirji v rokah.

»Očka, očka, to pa ni šala! Ali veste, da imate raka v želodcu?«

Nac debelo pogleda, češ:

»Nak, gospod primarij, to pa ne bo držalo. Vem, da sem vino in »grenkega« pil, vem tudi, da sem jedel žgance, klobase in kislo zelje, da bi bil pa kdaj raka pogoltnil, to ni res. Nak, ga nisem in ga zato tudi ne morem imeti v želodcu.«

In med zadovoljnim smehom pove zdravniku, da pojde domov in da niti videti noče več bele Ljubljane.

Nečak obiše starega strica v neki vasi na Gorenjskem. Nedelja po žegnanju. Nečak ve, kaj se spodobi, in postavi pred strica zelenko pristnega domačega žganja.

»No, stric Groga, kako ste kaj obhajali žegnanje?«

Groga napravi nekaj dolgih požirkov, nato pa:

»Imenitno, ti pravim, Martin, nebeško. Že 35 let ne pomnim tako lepega žegnanja. Hlevarjevega Janeza in Skalarjevega Tonea smo v terek pokopali, šest fantov so v nedeljo ponoči odpeljali v ljubljanski špital in pravijo, da ne bo nobenega več nazaj, nekaj čez dvajset so jih pa v petek odgnali žandarji. Tako je bilo lepo, fant, da sem se še jaz malo zasukal, čeprav lezem že na osmi križ.«

In stari Groga nastavi zelenko na usta in hlastno pije v spominu na žegnanjske lepote.

V CERKVI.

Kar neverjetno je, koliko ljudi stoji pri cerkvenih vratih in brani, da ne morejo pobožni ljudje pred oltar. Morda je v tem nekoliko simbolike... Pst.

ČEDNOSTNE VAJE.

Ta zgodba je še iz rajne Avstro-Ogrske.

V nekem regimentu so bili vojaki posebnost velike barabce: nobena ženska, stara ali mlada, lepa ali grda ni bila pred njimi varna. Skratka, ni ga bilo predpasnika, da ne bi bili za njim letali. Končno je bilo polkovniku vsega preveč. Predse je poklical majorja in mu strogo ukazal, da morajo vojaki odslej poleg ekserciranja delati tudi še čednostne vaje.

»Čednostne vaje!« Major ni vedel, kako naj povelje izvrši, zato ga je odrinil do stotnika ta do nadporočnika in poročnika; končno pa je imel povelje izvršiti narednik — ta ni imel nikogar več, na koga bi se izgovoril. Stotnik pa je bil le radoveden, kako se povelje izvaja in prišel inšpicirat na dvorišče kasarne. Tam je komandiral narednik, da so napravili vojaki eno samo dolgo vrsto. Ta dolga vrsta je defilirala pred kuhinjskim oknom. V njem je bil kuhar, ki je imel predpasnik, na glavi pa povezano ruto. Predstavljal je žensko. Vsakemu vojaku je moral s kazalcem pomigniti, vsak vojak pa se uzreti v okno potem pa pogledati proč, izpljuniti in reči: »Baba, fui!«

To so bile čednostne vaje...

Papa, mama in Jože se po nedeljskem izprehodu vsedejo v gostilno. Papá naroči dve čaši piva. Ves prestrašen vpraša mali Jožek:

»Papa! Kaj bo pa mama pila?«

TUNIS...

**Tunis, Nizza, Corsica,
bei paesi, ostia!
Buone cose à mangiare
in Francozom jih rubare.
Grande naš je appetito,
naše žrelo nikdar sito.
Ma, zdaj tutto je caputo,
maledetto e perduto
Niente nam Francese da —
Tunis, Nizza, Corsica.**

DOBRA TOLAŽBA.

Bolnik: »Gospod doktor, Vi pravite, da sem zbolel na paratifusu. To je menda zelo nevarna bolezen. Kaj misite, ali bom ozdravel?«

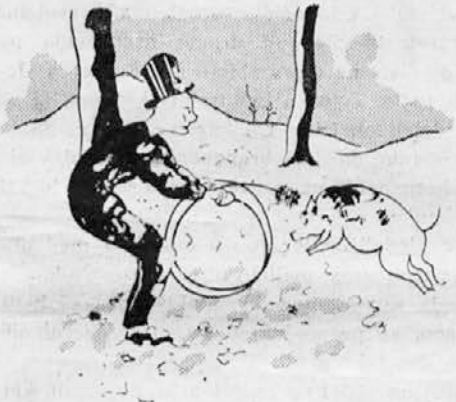
Zdravnik: »Prav gotovo! Po statistiki okreva 10% obolelih. Devet Vaših prednikov, ki sem jih lečil radi paratifusa, je že umrlo. Po statistiki morate sedaj postati Vi zdravi.«

Kolodvorska restavracija - Maribor

želi srečno in veselo Novo leto!

A. MAJCEN

Novoletna zgodbica o dimnikarčku in prašičku

KDO JE NAJSREČNEJŠI?

Katehet vpraša v šoli Jurčka:
»Kdo je naj srečnejši človek na svetu?«
»Miha iz četrtega razreda.«
»Zakaj pa?«
»Ker zna migati z ušesi.«

HIGIJENA

Sodnik obtožencu: »Ste bili že kdaj kaznovani?«

Obtoženec: »Ja, pred tremi leti, ker sem se kopal na prepovedanem mestu, pa od takrat se ne kopljem več!«

NOETOVA BARKA.

Srakoper je šel po opravkih v Ljubljano. Ko je vstopil v železniški vagon, je vprašal navzoče: »No, ali je Noetova barka že polna?« »Kar vstopite,« mu je odvrnil eden izmed potnikov, »ravno za vas je prostor; kajti v barki manjka še — osel.«

PROFESOR NA POLICIJI.

— Neki žepar mi je ukradel uro.
— Ali niste čutili tuje roke v žepu?
— Čutil sem, pa sem mislil, da je moja.

PRED IZPITOM.

Študent se pripravlja na izpit. Da bi zjutraj ne zaspal, naroči hišniku: »Če me zjutraj ob petih zbudite in vržete iz postelje, dobite 10 dinarjev.«

Drugo jutro: »Vstanite gospod, pet je!«

Študent: »Tu imate 20 dinarjev, pa me pustite spati.«

TO JE ČAROVNIJA.

V »Veliki kavarni« je nastopil nek znamenit čarovnik. »Posodite mi Vašo uro,« je rekel nekemu gostu, »videli boste, kako bo v moji roki izginila in se kmalu nato zopet prikazala.« — »Prvi del Vašega programa lahko izpustite. Včeraj sem bil namreč v kinu »Union«, kjer mi je ura že izginila. Želel bi le, da jo zdaj pričarate nazaj.«

»Prijatelj, pred dvema mesecema sem ti posodil 100 dinarjev. Čas bi bil že, da mi jih vrneš; saj si mi rekel, da jih rabiš samo za kratek čas.« — »Saj sem jih tudi. Šel sem samo v bar in čez pol ure nisem imel niti pare več.«

OSLOVSKE GLAVE.

Pred neko banko v Mariboru je stal kmet in opazil, da je izložbeno okno prazno. Medtem je zagledal pri vratih nekega gospoda, o katerem je mislil, da je tu zaposlen. Zato ga je vprašal: »Prosim gospod, kaj pa prodajate v vaši trgovini?« »Oslovske glave,« mu je odvrnil ošabno neznanec. »Tako, tako; imate pa res izvrstno trgovino, ker ste že vse prodali in vam je ostala samo še ena.«

SLABO NALETTEL.

Na akademskem plesu v dvorani »Union« je stopil nek plesalec drugemu na nogo. Jezno mu je rekel ta: »Neroda, ali mislite, da sem svoje noge ukradel?« »Gotove ne,« mu je odvrnil prvi, »če ste jih že kje vzeli, bi si gotovo izbrali boljše.«

NESREČA.

Kaplar: »Gospodine kapetane, javim, da je udaril konj redova Petroviča s kopitom po glavi.« Kapetan: »Ali je Petrovič težko ranjen?« Kaplar: »Javim pokorno: Petrovič je popolnoma zdrav; ampak konj si je zlomil nogo.«

JUNAK.

Jaka Gobec iz Prihove je bil na sodišču obsojen radi tepeža na 300 dinarjev globe, v slučaju neizterljivosti na 5 dni zapora. Ko je prišel domov je povedal to ženi in pristavil: »Obsojen sem bil po nedolžnem. Zato sem tudi rekel, da je sodnik podkupljen, da je šmrkavec in da naj gre rajši v penzijo.« — »Za božjo voljo,« mu je odvrnila žena, »kako neumnost si napravil; zdaj boš pa zaprt, ker si razžalil sodnika.« — »Nič se ne boj stara, saj mu nisem rekel tega pri razpravi, ampak šele potem, ko sem bil sam na česti.«

Kako se rešil smučar je
in bridki smrti utekel?
Poslušal je prijatelje
in kroj močan oblekel!

Že zdavnaj bi se duša mu
na drugi svet selila;
da ni previdnost božja ga
pošteno razsvetlila:

Pri Majerju si kupil je
blago za smučarijo;
zdaj prosi vse prijatelje
naj isto naredijo.

F. Majer - Maribor

Tiskala »Ljudska tiskarna« v Mariboru. —
Za tiskarno odgovarja V. Eržen v Mariboru.

Na pragu 1938-1939

Staro leto je minilo,
prav zares ni žal nam zanj,
polno je bilo tegobe,
polno črnih, težkih sanj.

Kakor mora je viselo
križem svet povsod gorje,
marsikdaj ježili v grozi
so trpečim se lasje.

Preden kri se posušila
je na abesinskih tleh,
že po Španskem je odmeval
čez in čez — rdeči smeh.

Daljni vzhod v krvavi zarji
zagorel je in gori,
kamorkoli človek stopi,
vseposod žehteča kri!

Vsa Evropa, starka bedna,
odložila je nakit,
iz laži počasi vstaja
tudi njej — krvavi svet.

Moloh smrti je pogoltnil
mnogo naših lepih nad,
v hrup orožja se pogreza
sen o miru, sončni grad.

V staro šaro smo zavrgli
pravici vso povest,
nov izbrali evangelijski,
ki se imenuje — pest.

Pod to težo staro leto
padlo v večnosti je noč
in zaman je bolno vpilo
v smrti uri na pomoč.

Moloh-prasec krepko stopil
v novo leto je nocoj,
komu vse na hrbtu nosi
božjo dekle — smrt s seboj?

Mitraljeze, avioni,
tanki, mine, ekrazit,
bombe, puške in granate,
dinamon in dinamit

in podmornice in plini
in soyraštva slepa strast,
ali res bo v novem letu
to ljudem edina rast?

Angel, ki nekoč oznanjal
svetu je le božji mir,
nizko se h koritu sklanja
ko omamljen netopir.

Ves bolan in obnemogel
prasca krmi in drhti;
če bo molohu vseč hrana,
ali če bo hotel — kri.

Proč ve nevesele misli,
za nočjo nam vstane dan,
ko za vedno moloh — prasec
bo iz naših vrst pregnan.

Ptujsko gledališče

V Ptujtu imamo gledališče, ki bo postalo znano po tem, da imamo režiserja, ki ne sme biti znan. To je vsekakor znamenitost, kakršne druga gledališča nimajo.

Ta »nepoznani«, a vendar »znani« režiser je pripravil Linhardtovo komedijo »Veseli dan ali Matiček se ženi«. Premijera je bila večkrat preložena, najbrž zato, ker so v Ptujtu, kakor v vsej Sloveniji, veseli dnevi redki.

Končno je prišel veseli dan, ko so igrali »Veseli dan«. Igro so igrali na ringlšpilu, ki se je vrtel spodobno počasi, za nekatere pa le prehitro, da mu niso mogli slediti. Pa ni krivda na ringlšpilu, ampak na nekaterih.

Zelo dobro so se obnesli reflektorji, ki so nekaterim igralcem razsvetljevali samo obraz. Take reflektorje bi splošno potrebovali v Ptujtu, kajti pri nas mnogi skrivajo svoj pravi obraz.

Nato so igrali igralci »Dramskega društva« Cankarjevo dramo »Lipa Vida«. Ob 20-letnici Cankarjeve smrti in ob resni interpretaciji njegove drame hrepenenja pa »Toti list« ne more zbijati šal, ker noče slediti tistim »visoko kulturnim« krogom, ki so to delali ob izidu Cankarjeve drame. Samo to upamo, da tisto hrepenenje v »Lepi Vidi« ni hrepenenje neznanega režiserja, da bi šel iz Ptujtu.

V gledališču je opaziti mestoma med občinstvom prav majhno abstinenco. Čudno je to, da se posamezniki navdušujejo za abstinenco, ko pa so bili n. pr.: pri volitvah ali pri litru tako proti nji.

Kaj bo sedaj na repertoarju, ne vemo, ker »Toti list« le še ni najboljšo informirani list Slovenije. Zelo primerno bi bilo, če bi igrali v Ptujtu »Hamleta«, največ zaradi tistega izreka: »Nekaj je gulega v deželi danski«.

B. Č.

SKRBI NEIZVOLJENEGA KANDIDATA.

»Draga moja, vse nič ne pomaga. Z novim letom ti moram odpovedati službo.«

»Vas je mar žena prisilila?«

»Ne, žena ne, pač pa izdatki za volilno propagando!«

Srečno in veselo Novo leto 1939 želi

VILKO BLATNIK, trgovina čevljev

M A R I B O R, Gósposka ulica 1